

Arrest

nr. 264 777 van 2 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en op 22 augustus 2020 te zijn aangekomen in België, diende op 7 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 december 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 23 april 2021.

1.3. Op 26 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 juli 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks staatsburger te zijn van Koerdische origine. U werd op 26 augustus 1996 geboren te Dohuk in Koerdistan.

Kort na uw geboorte verhuisde u met uw gezin naar Tel Qasseb in Sinjar. Uw vader en oom raakten namelijk betrokken in een kwestie van bloedwraak en daarom kon uw gezin niet langer in Dohuk blijven. Uw oom werd in deze bloedkwestie vermoord.

U heeft verder geen ooms of tantes langs vaders kant. Langs moeders kant hebt u een oom en een tante die nog steeds wonen in Dohuk, maar met hen hebt u nooit contact gehad.

In Tel Qasseb ging u tot het vierde leerjaar naar school en daarna werkte u met uw vader als kleermaker.

Op 3 augustus 2014 viel Islamitische Staat (IS) binnen in uw dorp. Uw gezinsleden en uzelf werden verplicht in een konvooi richting Telafar te rijden. Jullie mochten van IS in het huis van uw zus, die gehuwd was in Telafar, intrekken.

In november 2014 begonnen u en uw vader als kleermaker te werken in Telafar. Op een dag kwamen mannen van IS binnen in jullie winkel en werden jullie verplicht om kleren voor hen te maken, meer bepaald valse uniformen van het Iraakse leger en de Koerdische Peshmerga.

In december 2015 verliet u Irak. U werd door de vader van een vriend naar Zakho, Koerdistan gevoerd, vanwaar u uw reis richting Europa verder zette.

In 2016 vroeg u asiel aan in Zwitserland en nadat u er een weigeringsbeslissing ontving, trok u in 2017 verder naar Duitsland.

In mei 2017 kreeg u telefoon van uw vader: hij zei dat het terug veilig was in uw regio gezien IS verdreven werd en vroeg u terug naar huis te komen ten einde jullie werk als kleermaker terug aan te vatten. Na twee maanden in Duitsland te hebben verbleven, keerde u vrijwillig terug naar Tel Qasseb. Op 15 juli 2020 werd uw vader opgepakt. Uw burens hadden namelijk aan de militie van Al Hashd Al Shaabi geklikt dat jullie destijds als kleermakers voor IS gewerkt hadden. U verbleef op dat moment bij uw zus in Telafar.

Op 20 juli 2020 liet de militie weten aan uw moeder dat uw vader gedood was en waar zijn lichaam zich bevond. Ook meldden ze dat ze evenzeer naar u op zoek waren. U verbleef toen nog steeds bij uw zus en wanneer u dit nieuws telefonisch van uw moeder vernam, begon uw schoonbroer in Telafar uw vertrek voor te bereiden. Hij bracht u naar een vriend ten noorden van Telafar en u verliet Irak met behulp van een smokkelaar.

Op 23 juli 2020 verliet u Irak. U diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 7 september 2020.

Tot op heden komt men nog maandelijks langs bij uw moeder om te weten waar u zich bevindt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie koestert dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om vervolgd te worden door Al Hashd Al Shaabi omwille van uw voormalige werk als kleermaker in opdracht van Islamitische Staat (IS) (CGVS, p. 7-8). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Het CGVS heeft uw eerdere asielaanvraag in Zwitserland uit 2017 (waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd) opgevraagd en constateert eerst en vooral dat uw asielrelaas geenszins overeen stemt met de informatie die uit uw Zwitsers dossier naar voor komt, waardoor de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees volledig ondermijnd wordt. Zo hebt u bij de Belgische asielinstanties compleet andere verklaringen afgelegd over uw woonplaats, uw scholing, het werk van uw vader en uzelf, de aanwezigheid van familieleden in Koerdistan, de manier waarop u Irak voor het eerst verliet in 2015 als ook de reden voor uw vertrek op dat moment:

In Zwitserland verklaarde u namelijk afkomstig te zijn uit Dohuk en er uw hele leven gewoond te hebben in de Tanahi wijk samen met uw moeder, zus en drie broers tot en met uw vertrek. U hebt er school gelopen tot en met het einde van het secundair onderwijs. Daarna studeerde u niet verder en was u werkloos. Uw vader werkte bij de Peshmerga en zijn loon was het enige inkomen waarop uw gezin steunde om te voorzien in jullie levensonderhoud. Uw vader verdween echter spoorloos in augustus 2014, toen hij als Peshmerga betrokken was bij de oorlog tegen IS in Sinjar. U verklaarde dat uw gezin niet langer in jullie huurhuis kon blijven wonen en was ingetrokken in het huis van uw oom. U had namelijk nog een tante en een oom in Tanahi wonen. U vertelde aan uw moeder dat u naar het buitenland wou vertrekken, ten einde de familie alsnog te kunnen ondersteunen. In dit licht verklaarde u dat u Dohuk verliet omwille van uw moeilijke economische situatie. U verliet Koerdistan in december 2015 legaal met het vliegtuig via Turkije.

In Zwitserland ontving u een weigeringsbeslissing daar uw financiële motieven voor het verlaten van Irak als ongegrond werden beoordeeld. Deze beslissing werd nogmaals in uw beroepsprocedure bevestigd. Het feit dat u bij het CGVS een totaal ander relaas komt verkondigen, is niet ernstig en toont duidelijk het frauduleuze karakter van uw asielaanvraag aan. Logischerwijs hecht het CGVS dan ook geen enkel geloof aan de verklaringen die u hier hebt afgelegd met betrekking tot uw lang verblijf in Tel Qasseb in Sinjar, uw werk als kleermaker voor IS in Telafar en de vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeien.

Zelfs wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud letterlijk gevraagd wordt op basis van welke asielmotieven u een asielaanvraag in Zwitserland indiende, verklaart u zonder verpinken dat u er eveneens verklaarde dat u omwille van de komst van IS in uw regio uw land moest verlaten en u zegt dat uw aanvraag geweigerd werd doordat de Zwitserse procedure heel streng is (CGVS, p. 7). Dergelijke flagrante leugen bevestigt nogmaals het gegeven dat u geen schroom heeft de asielinstanties danig te misleiden.

Tekenend voor het frauduleuze karakter van uw asielaanvraag zijn evenzeer de ongeloofwaardige verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud hebt afgelegd. Om te beginnen stipt het CGVS uw weinig aannemelijke verklaringen betreffende uw lang verblijf in Sinjar aan: het feit dat u amper of geen dorpen herkende die westelijk van uw dorp Tel Qasseb gelegen zijn, wijst er duidelijk op dat de dorpen die u zelf benoemde – en oostelijk van uw vermeende herkomstdorp liggen – ingestudeerd waren (CGVS p.15). Daarnaast is het betreffende uw verplichte verhuis naar Telafar en uw werk als kleermaker onder dwang van IS (CGVS, p. 17-19, 22-24), zeer opvallend dat er bij verder onderzoek door het CGVS nergens iets kan worden teruggevonden over de vermeende kidnapping van Koerdische dorpelingen door IS. Nochtans wordt er wel uitgebreid gerapporteerd over de kidnapping en gedwongen arbeid van Yezidi's (zie de landeninformatie in uw administratief dossier). Het gebrek aan ook maar enige bron die getuigt over de grootschalige ontvoering van Koerdische dorpelingen, is alweer nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts legt het CGVS de nadruk op het feit dat u in 2017 vrijwillig naar Irak terug bent gekeerd en er nog drie jaar hebt gewoond (CGVS, p. 4, 7). Dergelijk gedrag is indicatief voor het feit dat u in uw thuisland effectief geen vrees meent te koesteren. Redelijkerwijs zou verwacht worden dat, in geval van een reële vrees voor vervolging, een terugkeer naar Irak voor u onmogelijk zou moeten zijn geweest.

Ook het document dat u neerlegt, kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen:

Uw nationaliteitsbewijs is indicatief voor uw identiteit en herkomst uit Dohuk in Koerdistan, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Daar u uw nationaliteitsbewijs uit Dohuk neerlegt, u in Zwitserland verklaart heeft er uw hele leven gewoond te hebben en het CGVS geen geloof hecht aan uw lang verblijf in Sinjar, wordt uw situatie ten opzichte van de provincie Dohuk beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en de verdeling van de inkomsten uit de olieproductie. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIS maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces (ISF), pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers geïsoleerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIS-activiteiten, geniet ISIS steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. De meeste activiteiten en aanvallen van ISIS vinden plaats in het district Makhmur van de provincie Erbil. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIS-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Daarnaast voerde in 2019 en 2020 de internationale coalitie onder leiding van de Verenigde Staten, samen met de peshmerga en Iraakse veiligheidstroepen operaties uit tegen ISIS-cellen in het district Makhmur.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Sinds 2018 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het Turkse leger voert daarnaast ook grondoperaties uit in de gebieden grenzend aan Turkije en richtte militaire bases op op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen vooral in de

rurale gebieden in Dohuk en Erbil is toegenomen. De Turkse lucht- en grondoperaties duurden voort in de eerste helft van 2020. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. Deze lucht- en grondoperaties, die voornamelijk plaatsvinden in de provincies Dohuk en Erbil en in mindere mate in Suleymaniyah, veroorzaken daarnaast ook ontheemding van inwoners van dorpen in de betrokken gebieden. Eenheden van de Iraakse grenswacht hebben in juli 2020 in overleg met Turkije posities ingenomen aan de Turks-Iraakse grens met als doel een de-escalatie van het conflict tussen Turkije en de PKK en het vermijden van burgerslachtoffers. Ook eenheden van de peshmerga namen posities op de grens in.

Sinds een vijftal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran), PDK (Kurdistan Democratic Party) en PJAK (Kurdistan Free Life Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI-, PDK-, en PJAK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniyah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Dohuk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1 Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van de van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal zijn vluchtmotief dat aanleiding heeft gegeven tot zijn vertrek uit Irak in 2015 zoals uiteengezet voor de Zwitserse autoriteiten te hebben vergeleken met het vluchtmotief dat aanleiding gaf tot zijn verzoek om internationale bescherming in België in 2020. Vervolgens meent hij dat de commissaris-generaal ten onrechte geen geloof heeft gehecht aan zijn langdurig verblijf in Sinjar. Tenslotte legt hij uit dat het logisch is dat hij in 2017 vrijwillig terugkeerde naar Irak aangezien IS uit zijn regio verdreven werd.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen, zijn verzoek opnieuw te onderzoeken en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier over te maken aan de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2 Nieuwe elementen

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende documenten gevoegd.

2.3 Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1 Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig *en ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2 Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest gedood te worden door leden van de militie van "Al Hashd Al Shaabi" in zijn land van herkomst wegens zijn gedwongen werkzaamheden als kleermaker in opdracht van de Islamitische Staat.

Verwijzend naar het eerste verhoor door de Zwitserse asielinstanties van 9 maart 2017, zijnde het "Protokoll Anhörung Bund direkt (Erste Anhörung)" (hierna: verhoorverslag Zwitsers asioldossier), dat toegevoegd werd aan het administratief dossier, oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen afgelegd ten aanzien van de Zwitserse asielinstanties verschillen van de vluchtmotieven uiteengezet bij de commissaris-generaal. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing luiden als volgt:

"In Zwitserland verklaarde u namelijk afkomstig te zijn uit Dohuk en er uw hele leven gewoond te hebben in de Tanahi wijk samen met uw moeder, zus en drie broers tot en met uw vertrek. U hebt er school gelopen tot en met het einde van het secundair onderwijs. Daarna studeerde u niet verder en was u werkloos. Uw vader werkte bij de Peshmerga en zijn loon was het enige inkomen waarop uw gezin steunde om te voorzien in jullie levensonderhoud. Uw vader verdween echter spoorloos in augustus 2014, toen hij als Peshmerga betrokken was bij de oorlog tegen IS in Sinjar. U verklaarde dat uw gezin niet langer in jullie huurhuis kon blijven wonen en was ingetrokken in het huis van uw oom. U had namelijk nog een tante en een oom in Tanahi wonen. U vertelde aan uw moeder dat u naar het buitenland wou vertrekken, ten einde de familie alsnog te kunnen ondersteunen. In dit licht verklaarde u dat u Dohuk verliet omwille van uw moeilijke economische situatie. U verliet Koerdistan in december 2015 legaal met het vliegtuig via Turkije.

In Zwitserland ontving u een weigeringsbeslissing daar uw financiële motieven voor het verlaten van Irak als ongegrond werden beoordeeld. Deze beslissing werd nogmaals in uw beroepsprocedure bevestigd. Het feit dat u bij het CGVS een totaal ander relaas komt verkondigen, is niet ernstig en toont duidelijk het frauduleuze karakter van uw asielaanvraag aan. Logischerwijs hecht het CGVS dan ook geen enkel geloof aan de verklaringen die u hier hebt afgelegd met betrekking tot uw lang verblijf in Tel Qasseb in Sinjar, uw werk als kleermaker voor IS in Telafar en de vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeien.

Zelfs wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud letterlijk gevraagd wordt op basis van welke asielmotieven u een asielaanvraag in Zwitserland indiende, verklaart u zonder verpinken dat u er eveneens verklaarde dat u omwille van de komst van IS in uw regio uw land moest verlaten en u zegt dat uw aanvraag geweigerd werd doordat de Zwitserse procedure heel streng is (CGVS, p. 7). Dergelijke flagrante leugen bevestigt nogmaals het gegeven dat u geen schroom heeft de asielinstanties danig te misleiden."

Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen afgelegd bij de Zwitserse asielinstanties in 2016 m.b.t. zijn woonplaats, scholing, de tewerkstelling van zijn vader, zijn eigen tewerkstelling, zijn familieleden in Irak en de reden van vertrek uit Irak in 2015 op geen enkele wijze overeenstemmen met de verklaringen die hij aflegde bij de Belgische asielinstanties. De Raad besluit in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de algemene geloofwaardigheid van de door verzoeker geuite vrees volledig ondermijnd wordt door verzoekers tegenstrijdige asielrelaas bij de Zwitserse asielinstanties. De Raad meent dat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelde dat voorgaande wijst op het frauduleus karakter van zijn verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker benadrukt dat hij anno 2015 Irak verliet omwille van de aankomst van IS en de gedwongen arbeid als kleermaker, geeft hij toe dat hij ten aanzien van de commissaris-generaal een totaal ander relaas heeft verkondigd dan ten aanzien van de Zwitserse autoriteiten.

Verzoeker verklaarde bij de Zwitserse autoriteiten dat hij Irak op 15 december 2015 ontvluchtte wegens de moeilijke situatie in Dohuk en de economische situatie in Kurdistan (verhoorverslag Zwitsers asioldossier blz. 4, vraag F29 "(...) Warum sind Sie aus Dohuk geflüchtet und haben hier ein Asylgesuch eingereicht?" – vrije vertaling "(...) waarom bent u uit Dohuk gevlucht en heeft u hier een asielaanvraag ingediend?" Antwoord A: "Der Grund war meine schwierige Situation in Dohuk und die wirtschaftliche Situation in Kurdistan" – vrije vertaling "de reden is de moeilijke situatie in Dohuk en de economische situatie in Kurdistan").

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, legde hij ten aanzien van de Zwitserse autoriteiten geen verklaringen af omtrent de gedwongen arbeid als kleermaker. Hij verklaarde bij de Zwitserse autoriteiten immers dat hij geen werk had gevonden (verhoorverslag Zwitsers asiëldossier blz. 7 vraag F58 met antwoord A: *"(...) Ich kann nicht studieren und ich habe keine Arbeit und gar keine Zukunftsaussichten(...)"* – vrije vertaling *"(...) Ik kan niet studeren en ik heb geen werk en geen toekomstperspectief (...)"*). Bovendien verklaarde verzoeker ten aanzien van de Zwitserse autoriteiten dat zijn vader Peshmerga was en dat zijn gezin van zijn loon leefde. (verhoorverslag Zwitsers asiëldossier, blz. 4, vraag F26, antwoord A: *"Mein Vater war peschmerga, wir haben von seinem Lohn gelebt(...)"* vrije vertaling: *"(Mijn vader was Peshmerga, we hebben van zijn loon geleefd(...))"*).

Uit het verhoorverslag van het Zwitsers asiëldossier blijkt ook dat verzoeker expliciet gevraagd werd naar de aanwezigheid en activiteiten van de Islamitische Staat (vraag "F99: *"Solche Organisationen sind für terroristische Aktivitäten, Anwerbungsversuche, Erpressungen, erzwungenen Kooperationen oder Propagandaaktionen bekannt. Haben sie solche Handlungen beobachtet – A: nein"* – vrije vertaling *"Dergelijke organisaties staan bekend om terroristische activiteiten, rekrutering, afpersing, samenwerking of propaganda. heb je dergelijke acties ondervonden? A: nee"*).

Verzoekers betoog, als zou hij in Zwitserland hebben aangegeven dat hij en zijn familie door IS zijn lastiggevallen, vindt aldus geen steun in de stukken van het administratief dossier. Dergelijk betoog ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker meent vervolgens dat hij voldoende feiten heeft aangereikt waaruit zijn gedwongen arbeid voor IS zou blijken. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkele ernstige concrete poging onderneemt om de vaststellingen van de commissaris-generaal *in concreto* te weerleggen. Verzoeker betwist overigens niet dat er geen enkele bron is die getuigt over de grootschalige ontvoering van Koerdische dorpelingen, terwijl er wel uitgebreid gerapporteerd wordt over de kidnapping en gedwongen arbeid van Yezidi's, zijnde het rapport EASO COI – Iraq, Targeting of Individuals van maart 2019; *"A Call for accountability and protection: Yezidi Survivors of Atrocities Committed by ISIL augustus 2016"*; *"Escape from hell, Amnesty International"*, toegevoegd aan het administratief dossier (landeninformatie CGVS).

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen enkele uitleg omtrent de zeer uiteenlopende verklaringen die hij aflegde bij de Zwitserse en Belgische asielinstanties en is niet in staat voorgaande motieven te weerleggen. Hij beweert ten onrechte dat in de bestreden beslissing geen onderscheid zou zijn gemaakt tussen de vluchtaanleiding van 2015 en de vluchtaanleiding van 2020.

Waar hij in zijn verzoekschrift nog wijst op zijn 'persoonlijke' en 'psychische toestand', merkt de Raad op dat hij nalaat hieromtrent enige toelichting te geven. Hij toont dan ook op geen enkele wijze aan dat zijn persoonlijke en psychische toestand een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt geen geloof te hechten aan zijn lang verblijf in Sinjar en stelt dat hij zowel bij de Zwitserse als de Belgische asielinstanties heeft verklaard afkomstig te zijn uit Dohuk, haalt hij de begrippen "plaats van herkomst" en "verblijfplaats" door elkaar. Hij gaat er ook aan voorbij dat net zoals de commissaris-generaal, de Zwitserse autoriteiten verzoekers herkomst uit Dohuk niet ongeloofwaardig hebben geacht.

Voor wat betreft zijn beweerde langdurig verblijf in Sinjar, merkt de Raad op dat verzoekers asielrelaas, ook wat betreft zijn verblijfplaatsen, niet overeenkomt met de informatie uit het verhoorverslag van het Zwitserse asiëldossier.

Verzoeker beweerde ten aanzien van de Zwitserse autoriteiten steeds in Dohuk te hebben gewoond. Zo verklaarde hij dat hij geboren is in de Tanahi wijk in Dohuk, dat hij daar 12 jaar naar school is gegaan en hij er zijn diploma behaalde in 2014, dat hij na zijn studies geen werk kon vinden en dat hij in de wijk Tanahi samenwoonde met zijn moeder, zus en drie broers. Verzoeker verklaarde verder ten aanzien van de Zwitserse asielinstanties dat hij tot aan zijn vertrek uit Irak, zijnde d.d. 21 december 2015, ook gewoond heeft in Dohuk (verhoorverslag Zwitsers asiëldossier blz. 4 "vraag F23 *"Wo haben Sie zuletzt gewohnt? A: Im Tanahi-Quartier"* – vrije vertaling *"waar heb je voor het laatst gewoond? A: "In wijk Tanahi"*).

Ten aanzien van de Belgische asielinstanties verklaarde verzoeker dan weer dat hij na zijn geboorte verhuisd is naar Tel Qassab (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud blz. 4).

De commissaris-generaal achtte de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig en wees op de weinig aannemelijke verklaringen betreffende verzoekers vermeende lang verblijf in Sinjar. De commissaris-generaal lichtte toe dat verzoeker amper of geen dorpen herkende die westelijk van zijn dorp Tel Qasseb gelegen zijn, wat er volgens de commissaris-generaal op wijst dat de dorpen die hij benoemde - en oostelijk van het vermeende herkomstdorp liggen - ingestudeerd waren. Verzoeker betwist die vaststelling niet. Hij zet weliswaar in zijn verzoekschrift uiteen dat hij dorpen heeft aangegeven “*zowel langs de westelijke als oostelijke kant van zijn herkomstdorp*”, maar dit blijkt niet uit de persoonlijke notities van het verhoor bij de commissaris-generaal (CGVS, verhoor blz. 15). Aldus oordeelt de Raad dat verzoeker de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal m.b.t. zijn beweringen omtrent zijn verblijf in Tel Qassab niet betwist.

Verzoeker leidt uit de beslissing van de commissaris-generaal aldus verkeerdelijk af als zou er geen geloof worden gehecht aan de regio van herkomst. De Raad herhaalt dat, net zoals de Zwitserse asielinstanties, ook de commissaris-generaal verzoekers herkomst uit Dohuk niet ongeloofwaardig acht nu de bestreden beslissing dienaangaande luidt als volgt:

“Uw nationaliteitsbewijs is indicatief voor uw identiteit en herkomst uit Dohuk in Koerdistan, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist.” (eigen markerings)

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 Vreemdelingenwet

2.3.4.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2. Betreffende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een onderzoek naar artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen onderzoek wordt gevoerd in het kader van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker poneert dat het onduidelijk is waarom een onderzoek wordt gevoerd naar het gewapend conflict in de Koerdische Autonome Regio, terwijl dit niet op hem van toepassing is aangezien zijn verzoek om internationale bescherming gestoeld is op artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet dat dienaangaande niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.3.4.3. De Raad sluit zich voor wat betreft het onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet in zijn geheel aan bij de bevindingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

Op basis van de informatie uit het administratief dossier en waarnaar de commissaris-generaal verwees in de bestreden beslissing, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat er voor burgers in de noordelijke provincie Dohuk thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt die analyse door verzoeker op geen enkele wijze *in concreto* betwist.

Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, laat verzoeker verder na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Verzoeker betwist tenslotte de vaststelling, dat de commissaris-generaal niet over elementen beschikt die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat verzoeker een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, op geen enkele wijze.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.5. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO